

STRIJD KREEET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIË.

EVANGELINE BOOTH, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter

JOHANNES W. DE GROOT, Kommandant.

36ste JAARGANG No. 8.

Internationaal Hoofdkwartier
101 Queen Victoria Street, Londen E.C.

AUGUSTUS 1935.

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Oost-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

MOEDERSDAG

OORSPRONG EN VIERING.

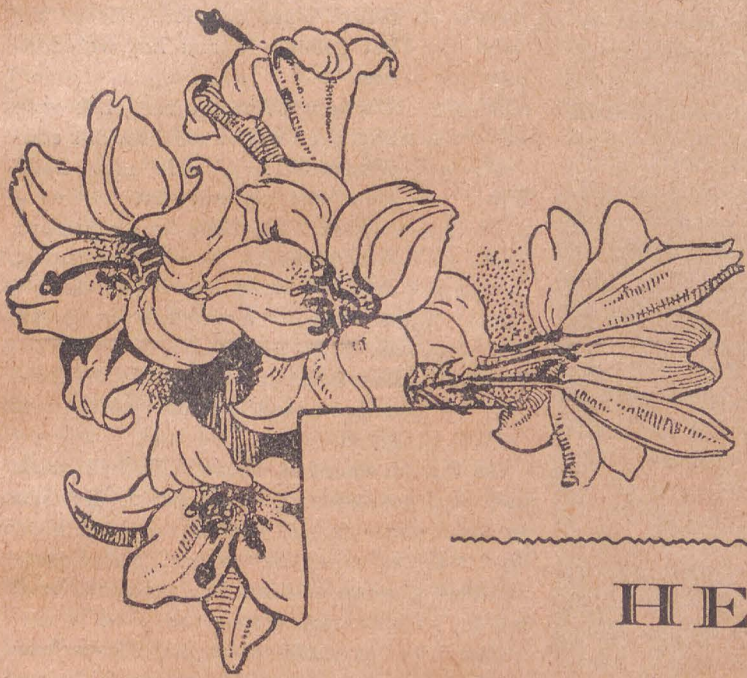
Moedersdag is feitelijk een uitbreiding of aanvulling van een oud Engelsch gebruik op Midden-lente-Zondag. Het werd zoo genoemd, omdat men dien dag besteedde met het bezoeken van ouders, in 't bijzonder van moeder, om haar dan tevens een klein geschenk te brengen.

Als gedenkdag werd de Moedersdag eerst op kleine schaal ingesteld door Miss Anna Jarvis van Philadelphia, doch naderhand breidde deze beweging zich uit tot een organisatie, waarvan Miss Jarvis het hoofd

was, en die bekend stond onder den naam van „Internationale Moedersdag-Vereeniging.”

Het Leger des Heils houdt een aparten „Moedersdag” in Nederlandsch-Indië; dit jaar op Zondag den 4den Augustus. Ieder kind dat de kindersamenkomsten bezoekt, ontvangt een witte bloem om mee naar huis te nemen en aan Moeder te geven als blijk van dank voor haar liefde en zorg.

Bijzondere samenkomsten zullen worden gehouden, waartoe alle lezers van de Strijdkreet, meer speciaal de moeders, hartelijk worden uitgenoodigd.

HET GELOOF ONZER MOEDER

DOOR MEVROUW LT. KOLONEL RIDSDDEL.

„Als ik mij in gedachtenis breng het ongeveer geloof, hetwelk gewoond heeft in uwe moeder.” 2 Tim. 1:5.

HERINNERING is een van Gods gaven, waarvoor wij niet dankbaar genoeg kunnen zijn, vooral, als daardoor zooveel liefelijks en goeds wordt opgewekt.

Paulus zag in zijn jongen vriend en medewerker Timotheüs juist die eigenschappen en dat kinderlijk geloofsvertrouwen, dat hij had opgemerkt in de moeder van dezen jongeling.

Voorzeker zal „Moedersdag” velen er toe brengen een blik te slaan in het verleden, waar het beeld van moeder verrijst in al zijn liefelijkheid en godsvrucht.

Het is zeer opmerkelijk, hoeveel mannen van beteekenis een vrome moeder hadden en vol dankbaarheid hebben erkend, welk een invloed zij op hen had.

Soms leest men, dat een overledene een groote erfenis heeft nagelaten, wat den kinderen ten goede komt, doch van hoe oneindig meer waarde is het, te kunnen denken aan een vrome, bidende moeder, die ons het eerst den naam van Jezus leerde uitspreken, aan wier knie we leerden bidden. Die kinderlijke indrukken blijven en zullen we ooit die gefluisterde gebeden van moeder vergeten, als zij zich over haar kinderen heenboog, vóór dezen zich ter ruste begaven?

Het is een verblijvend verschijnsel, dat „het geloof van moeder” ook nu nog zoo vaak teruggevonden wordt in de kinderen, hoewel het soms voor een tijd verborgen schijnt te zijn. Wij lezen, hoe de moeder van Augustinus jaren lang voor haar zoon gebeden had. In een gesprek hierover met een bisschop zeide deze tot hare bemoediging: „Twijfel niet, een zoon van zooveel tranen en gebeden kan niet verloren gaan.” Na jaren werden ook haar geloof en gebed bekroond en van haar zoon wordt ons vermeld:

Zijn geestelijk werk was in alle opzichten opwekkend en leerrijk en Augustinus is misschien de meest invloedrijke leeraar geweest na Paulus.

De bekende Engelsche wereld-evangelist Dr. Campbell-Morgan heeft de vreugde om zijn vier zonen alle als evangeliedienaars te zien arbeiden.

Een vriend, op bezoek bij hen, vroeg,

toen hij de vijf mannen te zamen zag: „Wie van jullie is nu de beste predikant?” De jongste zoon, die zijn vaders plaats in Chicago heeft overgenomen, zeide zonder aarzelen: „Dat is onze moeder.” Voorzeker zijn Paulus' woorden ook hier van toepassing. De moeder in haar godzaligen levenswandel was een levende preek, welke ingang vond in het hart harer zonen.

Kort geleden kwam een jonge vader bij een onzer officieren informeren of zijn kleine baby kon worden opgedragen in het Leger des Heils, hoewel hijzelf nooit een kerk of Legersamenkomst bezocht. Op de vraag, waarom hij dat wenschte, zeide hij: „Ziet u,

mijn moeder was een heilssoldaat en zoo'n beste vrouw, ik wou dat mijn kindje in haar geloof werd groot gebracht.”

Jaren geleden bezocht een oude vriend, wijlen Commissioner Lawley, ons huis en na mijn man begroet te hebben, legde hij zijn hand op diens schouder en sprak: „Och mijn jongen, als je maar half zoo goed bent als je lieve moeder was, dan komt het best in orde met je.” Zij was een geloovige Christin, een van de eerste vrouwelijke officieren, die veel heeft moeten lijden om Christus' wil in de eerste dagen, toen het Leger des Heils nog in wording was, en stierf, toen sommige

HAAR LIEFSTE „HEILIGE”.

„Wel, kleintje,” zoo vroeg eens een deftig heer

Aan een meisje van zeven jaren,
Wier kijkertjes straalden van levenslust
Van onder heur golvende haren,

„Wel, kleintje, vertel jij mij nu toch eens:
Wie mag wel de heilige wezen,
Dien 't meest gij bemint?” „O, dat is mama!”
Sprak 't kind zonder aarz'len of vreezen.

„Maar, kind! ik bedoel in het Bijbelboek
Een heil'ge, van wien we dáár lezen”
„Ja, of zij staat in den Bijbel of niet,
Mijn moesje zou 't altijd toch wezen.

Want weet u, mijnheer, zij is steeds zoo lief,
Zoo geduldig met allerlei menschen;
Zij klaagt er ook nooit, al is zij niet sterk;
Liever heilige kan ik nooit wenschen.”

God helpe ons, ouders, den kinderen steeds
Een zegenend voorbeeld te wezen!
Dan zal ook de keuze huns harten eens zijn,
Den God hunner ouders te vreezen.

Mevrouw Kommandant Celestine Oliphant-Schoch.

harer kinderen nog te jong waren, om dit verlies te beseffen.

Toch heeft de gedachtenis aan haar grooten invloed uitgeoefend op hen, die zoo jong, moederloos achterbleven en de Bijbel, welke ieder hunner door moeder werd nagelaten, is heden nog een kostbaar bezit voor hen.

Wij behooren ons licht helder te laten branden, zoodat het allen, die in ons huis zijn, beschijnt en zij daardoor met ons onzen Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.

Onze gedachten bepalen zich ook bij de vrouwen, o.a. Farao's dochter, die kinderen, hoewel niet haar eigen, opvoeden en verzorgen, die hun moeder door den dood of anderszins verloren. Groot is de verantwoordelijkheid welke zij zich toegewezen zien, doch ook groot de vreugde als later deze jonge menschen uitgaan en evenals Mozes, kloeke daden verrichten in het koninkrijk Gods. Velen zijn er, die God danken voor een liefderijke en vrome plaatsvervangster, iemand die hen liefheeft als een moeder.

Wat zou er een groote vreugde zijn als van alle kinderen, die een godvreezende moeder hebben, gezegd kon worden, wat Paulus schreef aan Timotheüs: „dat het ongeveer geloof, hetwelk gewoond heeft in uw moeder ook in u woont.”

Geve de Heer, dat ook „Moedersdag” daartoe moge medewerken.

Moeders die dit leest, woont het ongeveer geloof ook in u?

In deze dagen van koude onverschilligheid, die men aantreft onder het jongere geslacht, is het zoo noodig, dat wij ons onwankelbaar geloof vast houden en toonen, dat de golven van tegenspoed, van goddeloosheid, van wereldschgezindheid ons niet schaden, maar dat dit alles ons sterker verbindt aan de Rots der Eeuwen.

Blijde en droeve dagen, uren ook van rouw,
Wiss'len op deez' aard steeds af,
Maar ik vond voor mijn harte steeds troost en licht en vreugd,
In dien Bijbel, dien moeder mij eens gaf.

Willem Dijkman van den stoomer „de Zwaluw” stampde met zulk geweld over het dek, dat de droomerige kwartiermeester, die over de verschansing stond te peinzen, er van schrikte.

„Komt u vanavond aan boord terug, kapitein?” had hij nog tijd te schreeuwen, terwijl hij de slanke gedaante nastarde, die snel het schip verliet, maar hij ontving geen antwoord. „Hij schijnt niet verheugd met zijn weddenschap over het weer,” bromde de kwartiermeester schouderophalend tot Jenny, de oude scheepskat.

En het was werkelijk een weddenschap geweest. Kapitein Dijkman had gezworen, trots ervaring van oceaanstormen, dat hij den stompen boeg van zijn oude boot binnen zooveel dagen in de kalme wateren van New-York zou sturen. Hij had boven verwachting overwonnen, niettegenstaande de machinist dagelijks ongelukken had voorspeld, indien de machines niet wat gespaard werden.

De loods die aan boord gekomen was, vroeg zich af, hoe dikwijls die oude waschtobbe (zoo noemde hij de „Zwaluw”) nog de haven zou binnenloopen, aler haar doodsbbericht, onder het tragisch hoofd „gezonden met man en muis” zou genoteerd worden.

Er werd dien middag niet gewerkt aan boord van „de Zwaluw” en er heerschte een geheimzinnige stilte op het schip, een stilte die Kapitein Dijkman naar den wal, had gedreven. Gehaast spoedde hij zich naar de hel-verlichte stad. Er was een onrustig verlangen in zijn hart; wat hij eigenlijk wilde, wist hij zelf niet. Zijn vrienden hadden hem voorgesteld, om den avond gezellig door te brengen, maar hij had hen een voor een afgescheept en hen nauwelijks beleefd geantwoord.

En dus zwierf Dijkman alleen door de drukke straten, onverschillig voor zich uitziende en zich om niets of niemand bekommerende.

* * *

Het was bijna vijftien jaar, dat hij op zee had rondgezworven. De eerste twee jaren waren voldoende geweest om hem het ouderlijk huis te doen vergeten en de raadvingen zijner ouders in den wind te slaan. De daaropvolgende jaren was hij steeds dieper en dieper in de zonde gevallen. Het meisje, dat hem trouw beloofde, stierf van smart, toen zijn verleden en uitspattingen haar ter oore kwamen. Dijkman dacht met toenemende zwaarmoedigheid aan dit alles. Hij lachte bitter.

Daar klonk hem gezang in de ooren. Een groote schare menschen luisterde naar het lied van een eenvoudig Legermeisje, dat met diep gevoel zong: „Ik heb vrede met God.” Willem Dijkman werd zoo boos, dat de rest van het lied voor hem verloren ging, door de verschrikkelijke vloeken, die hij de zangerster naar het hoofd wierp. Zoo groot was zijn woede, dat hij niet lette op de tram, die hem bijna overreed. Dien avond hoorde hij nog andere muziek en liederen, maar niets kon zijn hart voldoen.

* * *

Het was enkele jaren later; Willem Dijkman had met zijn schip juist de Iersche kust verlaten, toen een hevige storm opstak.

„De Zwaluw” had geen reservekracht en de storm had reeds twaalf dagen aangehouden. Dag en nacht waren als een nachtmerrie en het schip, dat reeds in normale omstandigheden niet zeevaardig was, kon niet veel langer dezen verschrikkelijken orkaan weerstaan. Kapitein Dijkman was dag en nacht op de brug, alleen onderbroken door een haastigen maaltijd en een korte rust. Hij was den tijd vergeten, door het voortdurend gevaar, waarin zij zich bevonden. Was het mogelijk? Zijn gedachten gingen terug naar dien avond in New-Yorks straten en terwijl het gevoel van onvoldaanheid terugkeerde, verlangde hij meer dan ooit naar rust.

Zijn gedachten werden ruw onderbroken door de stem van den scheepstimmerman die hem toeriep: „Twee voet water in het voorruim, Kapitein!” „Peil nog eens,” was al wat hij zeide; hij wist dat dit hun ondergang betekende. Kapitein Dijkman, die de brug niet kon verlaten ging voort met peinzen en terwijl heel zijn verleden aan hem voorbijging, was het alsof de wind een anderen toon deed hooren.

EINDELIJK VREDE GEVONDEN.

„Waar had hij die melodie gehoord, welke gebeurtenis stond er mee in verband? Droomde hij, of werd hij krankzinnig?” „Vijf voet water, Kapitein,” riep de bootsmaat hem toe, „het schijnt dat wij zinkende zijn. Alles wat gedaan kon worden, is beproefd, maar tevergeefs.”

Kapitein Dijkman gaf geen antwoord, hij klemde zich aan de verschansing vast en luisterde naar de loeiende golven en weer was het alsof dezelfde melodie hem tegenklonk.

„Waar, o waar had hij die gehoord?” Dijkman verliet de brug en sloot zich in zijn hut. „Wij komen den nacht niet door,” dacht hij, „en ik ben niet bereid om te sterven.” Maar wat was dat? Plotseling was het of hij een zachte stem hoorde zingen en nu herinnerde hij zich eensklaps de woorden: „Ik heb vrede met God.” Ja, dat was het wat de wind hem toezong. Hij trok zijn zuidwester over zijn hoofd, maar de woorden bleven in zijn ooren klinken. Plotseling drong het tot hem door. „Ja, dat was wat hij noodig had: „vrede met God.”

Als kind was hij een goede leerling geweest en nu, in den nood, kwamen hem gedeelten van bijbelteksten en brokstukken van liederen in gedachte. Zijn ziel werd vervuld met grooten angst. „Kon het waar zijn? Zondevergeving en als gevolg daarvan, vrede met God.” Het was of hij de stem van zijn Zondagsschoolonderwijzer duidelijk boven den storm uithoorde en een tekst schoot hem te binnen, waaraan hij in geen jaren gedacht had.

„Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonde vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid.”

Dijkman ging weer terug naar de brug en terwijl hij zich vastklemde, kwam er, voor het eerst na vele jaren, een gebed over zijn lippen. „O, God,” riep hij uit, „hier moet een einde aan komen. Ik ben zoo slecht, zoo slecht. Ik zou van mijzelf willen wegloopen, als ik kon. Ik ben geheel verslagen. O, Heer, stil den storm in mijn ziel ik weet geen raad! O, vergeef mij! reinig mij! Ik belijd U mijn zonden, geef mij vrede met U, om Jezus' wille! Amen.”

En plotseling kwam de zekerheid tot hem, dat het verlossingswerk in zijn hart was geschied en schreeuwde hij het bijna uit: „Ik heb vrede met God.” Vrede die alle verstand te boven gaat, was in zijn hart nedergedaald.

Intusschen werd het gevaar steeds grooter; ofschoon er een groote stoomer ter redding spoedde, was het toch zeker dat „de Zwaluw” het niet zoo lang kon uithouden. „Zet de booten uit” was het bevel van den Kapitein; als door een wonder werden de reddingsbooten zonder ongelukken gestreken en onmiddellijk met beangste schepelingen gevuld. „De Zwaluw” helde sterk over. Weer verdween de kapitein in zijn hut en begon het scheeps-journaal bij te schrijven, men wachtte en wachtte, doch tevergeefs.

Eindelijk kwam de kapitein te voorschijn, met een lederen tasch in de hand, die hij met een handigen zwaai in de reddingsboot wierp. „Maakt los” schreeuwde hij plotseling, „of gij zijt allen verloren.” „Spring in kapitein, spring in,” klonk het van beneden, „om Godswil, spring in,” doch het scheen of hij het niet hoorde.

Er zat niets anders op, dan de booten los te maken, daar „de Zwaluw” snel zonk.

Niet lang daarna pikte de groote stoomer de vermoeide schepelingen op. Aan boord gekomen werd den kapitein de tasch overhandigd, die Dijkman op het laatste oogenblik in een der booten wierp.

Toen hij de tasch opende, vond hij daarin het scheepsjournaal van „de Zwaluw” en verbaasd staarde hij op de regels. Hij keek een der schepelingen aan en vroeg: „Was uw kapitein godsdienstig?”

Ofschoon de man, tot wien de kapitein deze woorden sprak, bijna verstijfd was van kou, moest hij toch even glimlachen.

„Van de dooden wil ik geen kwaad spreken, kapitein,” antwoordde hij, „maar ik zou denken van niet.” „Wat beteekent dit dan?” vroeg de kapitein en hij las de met moeite geschreven regels voor.

2 uur n.m. Positie van het schip Uithoudingsvermogen Wie is God? Waar is God? Hoort Hij het gebed? Ik zou het wel denken.

2.15. Als de wind toch maar wilde gaan liggen en ophouden met dat eeuwigdurend: „Vrede met God.”

2.30. Men vertelde mij, dat het waar is, dat God vrede kan schenken.

2.45. Ik weet 't niet, ik geloof werkelijk, dat God vrede kan geven, dat Hij stierf voor arme duivels, zooals ik.

3 uur. Het komt tot een einde, ik moet sterven, wellicht om juist nu te leven.

De laatste woorden waren: „Ik heb vrede met God gevonden; ik kan niet zeggen hoe en waar, maar ik heb het. Ik zal nooit meer land zien, maar ik heb vrede. Het Legermeisje, dat jaren geleden dat lied zong, heeft mij er toe gebracht. Vrede met God.”

Hier was het schrift plotseling afgebroken. „Had hij zijn verstand verloren?” vroeg de kapitein.

„Ik denk het niet,” zeide een der manschappen, „maar hij was veranderd! Toen ik hem voor het laatst zag, glinsterde zijn gezicht. God hebbe zijn ziel.”

„Dat geloof ik,” zeide de kapitein.

* * *

O, de vree, dien Jezus geeft,
Gaat ver boven aardsch gewin,
En mijn pad wordt lichter steeds
Naar de mate, dat 'k Hem min.

BEZOEK VAN DEN KOMMANDANT.

Het was voor Soerabaia II een groote vreugde, Kommandant en Mevrouw de Groot voor de avondmeeting in hun midden te hebben.

De keurige zaal was geheel gevuld met mannen en vrouwen, die luisterden en meezongen. Nadat enkele Officiëren hun getuigenis hadden gegeven, sprak Mevrouw de Groot ons toe in 't Maleisch. De Kommandant bracht met vuur 't heerlijke Evangelie. Toen de uitnodiging begon zag men ze vrijwillig naar voren komen: jongemannen en vrouwen, om Jezus te zoeken. Zeventien personen knielden neer en vonden verlossing.

M.K.

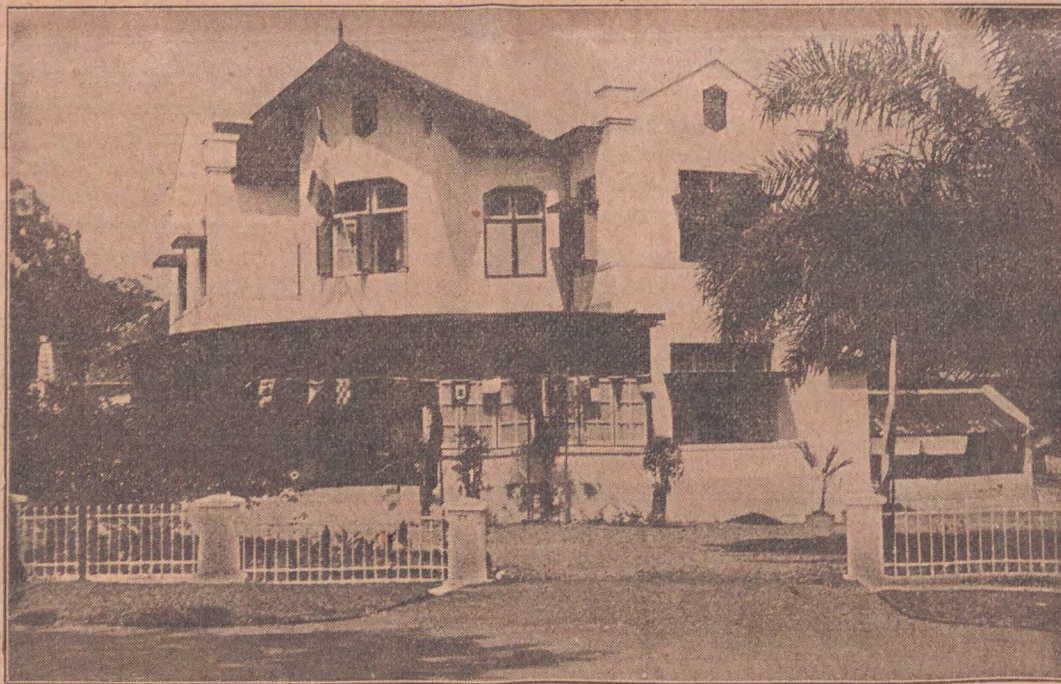
Het J. L.-uitstapje te Toeren.

Om 7 uur 's morgens vertrokken de officieren van Toeren met een 20-tal kinderen van de J. L.-samenkomst naar een heuvel, gelegen in de buurt van het ziekenhuis, alwaar allen een prettigen morgen hoopten te hebben. De vrouw van onzen mandoer had ons geholpen met het maken van koekjes en de officieren hadden voor de stroop gezorgd. Na een half uur loopen bereikten wij den top van den heuvel. Na eerst een beetje gerust te hebben, werden een paar liederen gezongen, met begeleiding van een piston, en gebeden voor een gezegenden dag. Kapitein Helmhout vertelde een verhaal, door den Luitenant in het Javaansch vertaald.

Allerlei spelletjes werden gedaan, terwijl Majoor Birkhoff voor de noodige ververschingen zorg droeg. Toen de kinderen wat moe waren, gingen ze allemaal gezellig zitten in de schaduw van een boom en kregen weer een mooi verhaal te hooren.

Wij mogen terugzien op een heerlijken dag met de kinderen doorgebracht.

Kdt. Lt. Soenarto.

Het Militair Tehuis van het Leger des Heils te Bandoeng. (Niasstraat).

HIJ GEEFT MEER GENADE.

Hij geeft meer gena, als de lasten vergrooten,
Hij geeft ook meer kracht, als de arbeid verzwart;
Bij meerd're verzoeking, meerdert Hij de genade,
Bij toenemend lijden, is helpen Zijn aard!

Als bij ons de lust tot volharding vermindert,
Als de kracht ons vergaat, vóór het werk is gedaan,
Als het blijkt, dat de bron onzer kracht gaat verdrogen,
Vult Vader opnieuw het ontbrekende aan!

Zijn liefde is eind'loos; Zijn genade onmetelijk,
Zijn kracht heeft geen grens, aan de menschheid bekend,
Want uit den oneindigen rijkdom van Jezus,
Blijft immer Hij geven; Hij geeft zonder end.

R. C. Scheffer.

Vrij vertaald uit het Engelsch: „He giveth more grace”, van Mevrouw Kommandant C. Oliphant-Schoch.

Inwijding der uitbreiding van de Vrouwen- en Kinderkliniek te Soerabaia.

(Overgenomen uit het „Soerabaiasch Handelsblad“).

HET tuinfeest, waarmede de uitbreiding van de Vrouwen- en Kinderkliniek van het Leger des Heils, aan den Reiniersboulevard officieel werd ingewijd, heeft een alleszins geanimeerd verloop gehad; behalve tal van particuliere belangstellenden, o.w. enkele geneesheeren, waren verschillende autoriteiten aanwezig, van wie wij in de eerste plaats noemen de Gouverneur van Oost-Java en Mevrouw Kuneman, en voorts de resident ter beschikking H. J. Sonneveldt, de gedeputeerden Wilmers en Buurman van Vreeden, de Regent van Soerabaja, de wnd. burgemeester Bach Kolling en de wethouder Lengkong, de inspecteur D.V.G. Dr. J. A. de Nooy zoomede de Landsadvocaat Mr. Zeydner.

Op het grasveld naast het gebouw was het grootste gedeelte van de daar geplaatste zitjes reeds spoedig ingenomen, en omstreeks kwart over vijf kon kommandant de Groot dan ook de bijeenkomst openen met een kort woord van welkom, in het bijzonder aan den Gouverneur van Oost-Java en de verschillende autoriteiten, terwijl hij vervolgens de aanwezigen verzocht, met hem één der Heilslegerliederen te willen zingen.

Majoor Veerhuis, de directrice der kliniek, sprak hierna een gebed uit, en toen was het oogenblik gekomen, dat kommandant de Groot een toespraak houden kon, waarin hij op de hem eigen levendige wijze een overzicht gaf van de geschiedenis der kliniek te Soerabaja, en vooral ook van de voorgeschiedenis welke dateert van 22 jaren her. Het was toen, dat het Leger de noodzakelijkheid inzag dat te Soerabaja iets moest worden gedaan voor onvermogen moeders en uit dat inzicht werd de kliniek geboren, de eerste jaren nog in een Chineesche woning, en later, dank zij den milden steun van vele Soerabajanen, de gemeente en het gouvernement, in het huidige gebouw, dat sindsdien al weer eenige malen werd uitgebreid en verbeterd.

Spreekende over den arbeid, in de kliniek verricht, memoreerde de kommandant voorts, dat in het afgelopen jaar niet minder dan 422 baby's daar het eerste levenslicht aanschouwden. Dat is een cijfer, wel in staat om een beeld te geven van de belangrijke plaats, die de kliniek te Soerabaja inneemt, en de

kommandant verzekerde, dat het werk der kliniek zich steeds verder zou uitbreiden.

Nadat de leerling-verpleegsters een lied gezongen hadden, sprak de Gouverneur van Oost-Java.

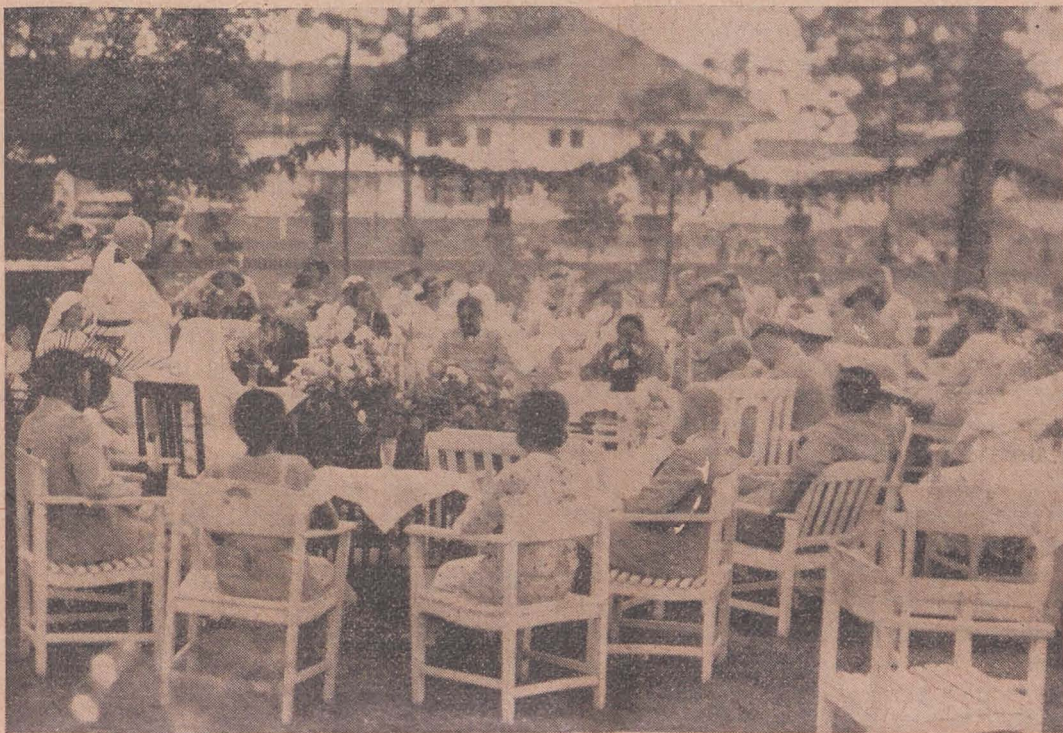
Hij noemde het een voorrecht, thans aanwezig te mogen zijn bij de inwijding der nieuwe uitbreiding, die een verdere perfectieering dezer ziekeninrichting beteekent.

De Gouverneur noemde deze uitbreiding een hernieuwd blijk van den onvermoeibaren aard van het heilslegerwerk, en hij wees er op, dat een ieder, die zooals hij dien zegenrijken arbeid van nabij kende, er van overtuigd zou zijn dat een inrichting als deze slechts door dien arbeid een dergelijke vlucht had kunnen nemen. En evenals hij kan men daarbij slechts vol bewondering zijn voor de wijze, waarop allen, officieren en manschap-

pen zich geven aan hun taak, vol bewondering voor de ijzeren volharding van den kommandant.

„Dat Gods zegen moge rusten op dit werk!“ eindigde de Gouverneur zijn toespraak.

De Regent van Soerabaja betuigde in enkele welgekozen woorden zijn bewondering voor wat het Heilsleger thans ook hier weer tot stand heeft weten te brengen. Daarna werd even gepauzeerd. Verpleegsters en leerling-verpleegsters in smetteloos wit, gingen rond met sandwiches en verkoelende dranken, terwijl de onvermoeibare kommandant de gelegenheid te baat nam om er op te wijzen, dat de kliniek gaarne wat meer contribuanten zou hebben, want het werk breidde zich steeds uit, en zonder geld kon immers zelfs het Leger des Heils niets doen.

Cliché van de „Indische Post.“

Het tuinfeest te Soerabaja.

MEVROUW KOMMDT. DE GROOT BEZOEKT SOERABAJA I.

Zondagmorgen, 23 Juni 11, hadden wij het voorrecht, mevrouw De Groot in ons midden te hebben.

Door bijzondere omstandigheden kon de Kommandant niet aanwezig zijn, hetgeen aanvankelijk wel eene teleurstelling was voor de schare, die was opgekomen.

In den loop van de samenkomst ondervonden wij echter dat God niet aan plaats of gelegenheden gebonden is, want de woorden, door Mevrouw de Groot tot ons gericht, getuigden van zulk een diepen ernst, dat zij, wier harten geopend waren om de dingen des Heeren te ontvangen, in geen deele werden teleurgesteld.

Het gezicht van Ezechiël, waarin deze door wateren moest gaan, tot hij genoodzaakt was te zwemmen, bracht onze Kommandante in verband met het leven eens Christens, die zoolang zichzelf tracht te helpen, totdat hij inziet, zich geheel aan den stroom van Gods genade te moeten overgeven.

Het was een diep-ernstige, door eenvoud gekenmerkte Heiligingsmeeting, waarvan, naar wij vertrouwen, de vruchten eens zullen worden gezien.

H.S.

Kantewoe kampong en lobo.

Bezoek van Mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel, Territoriaal-Gezinsbondssecretaresse, aan de Korpsen te Midden-Java.

Magelang.

Zondag, 16 Juni, leidde Mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel de heiligingsmeeting in Magelang 1, waar een baby opgedragen werd aan God en het Leger.

Deze samenkomst werd gevolgd door een heiligingsmeeting voor Hollandsch-sprekenden, gehouden in korps II.

Om 4 uur had een bijzondere meeting plaats voor de gezinsbondsleden, die het zeer op prijs stelden Mevrouw Ridsdel te ontmoeten en met aandacht luisterden naar haar toespraak over het doel en streven van den Gezinsbond en het Bijbelwoord, naar aanleiding van den tekst: Bidt, en u zal gegeven worden, zoekt, en gij zult vinden."

Wij hopen binnenkort nog een afdeling van den Gezinsbond te Magelang te hebben, onder leiding van Mevrouw Majoor Loois.

Des avonds stond de samenkomst eveneens onder leiding van Mevrouw Ridsdel. Onder degenen, die verlossing van hun zonde zochten, was een man, die dienzelfden middag in de openluchtsamenkomst had staan luisteren, en met de makkers was meegekomen om nog meer te hooren van het heil, waarover gesproken werd.

Ambarawa.

Hier werd Mevrouw Ridsdel door de padvindders begroet en om 4.30 n.m. begon de Gezinsbonds-meeting. Wij hadden een goeden tijd; ± 30 waren er tegenwoordig en luisterden aandachtig naar de rijke lessen ons gebracht. Deze samenkomst droeg een bijzonder karakter, daar Mevrouw Kapitein Wattimena afscheid van het Korps nam. Alle leden vereenigden zich met de belofte steeds voorwaarts te gaan, te trachten nieuwe leden te winnen en haar nieuwe leidster, Mevrouw Adjudant Maatita, in alles trouw terzijde te staan.

Des avonds om 7 uur vond een heerlijke, opgewekte samenkomst plaats. Wat hebben

de makkers hartelijk gezongen! Onze B. O., Kapitein Wattimena, die vaarwel gaf, richtte zich in zijn afscheidwoord in 't bijzonder tot de padvindders. Hierop volgde de Bijbeltoespraak door Mevrouw Ridsdel. De boodschap vond ingang in de harten der toehoorders, waarvan 15 aan de zondaarsbank neerknielden.

Poerworedjo.

Hier hadden wij het genoegen Adjudant en Mevrouw Tichelaar, pas teruggekeerd van Europeesch verlof, te ontmoeten. Om 4.30 werd de Gezinsbonds-samenkomst gehouden. Wij hadden een goed uurtje met elkander. De avondmeeting was goed bezocht en rijke zegen was ons deel.

Djocja.

Door den Gezinsbond, onder leiding van Majoor Midteide en Mevrouw Kapitein de Jonge, werd de territoriale Gezinsbondssecretaresse hartelijk verwelkomd. Hier werd het doel van den Bond nog eens duidelijk uiteengezet; Mevrouw Ridsdel sprak over de waarde van het gebed in het gezinsleven, en gaf uit eigen ervaring enkele voorbeelden hiervan. Wij werden hierdoor rijkelijk gezegend.

's Avonds had de installering plaats van Majoor Midteide als Gezinsbonds-secretaresse en Mevrouw Kapitein de Jonge als penningmeesteresse. Zij beiden kregen gelegenheid haar getuigenis te geven en gaven haar verlangen te kennen, den Bond te helpen voorwaarts te gaan.

Er werd geëindigd met een boodschap uit Gods Woord.

Wij mogen terugzien op een zegenrijken tijd en wij danken den Heer voor alle tekenen van vooruitgang. Wij gaan steeds voort!

M. Woodward.

Divisie-Gezinsbonds-secretaresse.

Na de pauze sprak de Heer Bach Kolling, wnd. Burgemeester van Soerabaia die namens het gemeentebestuur hartelijke gelukwenschen aanbood en zijn innige hoop uitsprak, dat de Allerhoogste dit werk zou willen zegenen tot heil der vrouwen en kinderen, die hier genezing en bijstand kwamen zoeken.

Een lied, gezongen door een koor van heilslegerofficieren, gaf den kommandant gelegenheid iets te vertellen van den arbeid, die door de 360 officieren, welke het Leger in Nederlandsch-Indië heeft, dag aan dag werd verricht.

„Het is de geest van liefde en toewijding, de geest die uitdraagt, welke hen schraagt en het Leger onweerstaanbaar maakt!“ riep hij uit.

Dr. J. A. de Nooy, Inspecteur D.V.G. voor Oost-Java, bood vervolgens zijn gelukwenschen aan, met het tot stand komen der uitbreiding, die de bruikbaarheid der inrichting in zoo belangrijke mate verhoogt, terwijl als laatste spreker Dr. Ort uiting gaf aan de waardeering, niet alleen der behandelende medici, maar ook van de patiënten, voor hetgeen Kommandant de Groot en zijn officieren hadden gedaan om de uitbreiding, die tevens een groote verbetering is, tot stand te brengen.

Kommandant de Groot, die reeds iederen spreker afzonderlijk had beantwoord, waarbij hij telkens weer gelegenheid vond om een anderen tak van heilslegerarbeid naar voren te brengen, legde er tot slot nog eens den nadruk op, dat het Leger zich nuttig wilde maken voor iedereen, want God heeft alle menschen lief, ongeacht hun ras, ongeacht hun huidskleur. En zowel zij, die het Leger dienen, als alle anderen, die arm zijn aan aardse goederen, zullen ten laatste beseffen dat het slechts de eeuwige dingen zijn, die in werkelijkheid rijk maken. Die rijkdom is Gods geschenk, en dat geschenk bedoelde hij voor een ieder, zonder onderscheid!

Nadat Majoor Stewart nog een gebed had uitgesproken, was het officieele gedeelte der plechtigheid ten einde. De aanwezigen maakten groepsgewijze een rondgang door de nieuwe uitbreiding, waarbij operatiekamer en desinfectiekamer met haar up-to-date inrichting een keurigen indruk maakten.

EEN BIJZONDERE DAG TE KRENGSENG.

26 personen tot Heilssoldaat ingezegend.

Van alle kanten stroomde het volk naar de zaal, waar de plechtigheid zou plaats vinden. Toen de bijeenkomst met het zingen van een lied werd geopend, waren 400 personen aanwezig, waarvan de meesten reeds heilssoldaat, bekeerling of recruit zijn.

De Heer Oei sprak in welgekozen bewoordingen tot de aanwezigen over het heuglijke van dezen dag. Terwijl de administrateur de namen der in te zegenen makkers voorlas, namen zij hun plaats in vóór het platform. Kapiteine Brouwer, die voor deze bijzondere gebeurtenis overgekomen was, legde de betekenis der kleuren van onze Legervlag uit, welke het symbool zijn onzer beginselen. Zij spoorde de menschen aan den heiligen strijd te strijden tegen de duistere machten, die Christus tegen staan. Geen anderen en beteren Leidsman op den weg des levens dan Christus kon zij aanbevelen, en Hem te dienen en te volgen is zaligheid. Opdat allen deze boodschap zouden kunnen hooren, werd hetgeen de Kapiteine in het Maleisch sprak, door Luitenant Sihono in het Javaansch vertaald.

Het was een geheiligd oogenblik, toen allen hun hoofden bogen en onder de Vlag de makkers in gebed aan God werden opgedragen; een aangrijpend moment voor den toeschouwer en onvergetelijk voor de nieuw ingewijden. De getuigenissen, gegeven door een broeder namens de mannen en door een zuster namens de vrouwen, spraken van de groote blijdschap, die er heerschte in hun hart; in waarheid: het was feest in hun ziel.

Nadat Kapiteine Brouwer uit Gods Woord iets gelezen had en naar aanleiding daarvan de heil-dorstige zielen had toegesproken, werd een ieder in de gelegenheid gesteld tot de Bron des Levens te komen om Levend Water te putten.

Aan deze uitnodiging gaven 34 personen gehoor; enkelen wijdden zich bij vernieuwing aan God toe, terwijl anderen dien avond hun Heiland gevonden hebben. X.

DE CHRISTENVROUW IN ONZEN TIJD.

(Uit een lezing van Mrs. Goslinga-Gerritsen).

Als het gaat om onze taak als Christenvrouw, dus om de vraag: wat eischt Christus van ons, dan welt uit vele vrouwenharten de zucht: „Och, kon ik maar. Had ik maar groter geloof en zag ik maar, waar mijn taak begint en eindigt!”

Als de discipelen tot Jezus komen met de vraag: „Heere, vermeerder ons het geloof,” dan komt deze vraag ook voort uit een gevoel van eigen zwakheid, eigen te kort schieten. Een vrome vraag, zullen wij denken. Toch is het antwoord van Jezus niet: brave menschen, ik zal u geven, wat ge tekort komt, maar het felle terechtwijzende: „Als ge maar een geloof had als een mosterdzaad.” Dat was genoeg. Als ge maar eens woudt beginnen, het wilde wagen, met wat ge hebt. Dan zoudt ge zien, dat een geloof als een mosterdzaad genoeg is om bergen te verzetten. Evenmin als de meester zijn knecht, die van het land komt, rust gunt, voor hij hem tot het uiterste gediend heeft, geeft God Zijn kinderen rust, voor alles is gedaan. En dan nog moeten wij geen lof verwachten, maar alleen het brevet: „onaanzienlijke dienstknechten.”

Zoo staan hier tegenover elkaar twee levenshoudingen: de geestelijke „Strebers”, degenen die altijd maar vragen: vermeerder ons het geloof, die altijd meer vragen, die alleen willen beginnen aan Gods werk, volkomen uitgerust, die alleen willen gelooven in Gods werk bij een maximaal succes, en die eigenlijk Gods dank verwachten voor hun prestaties. Doen wij zelf in verzwakten vorm niet hetzelfde, als we vragen om verademing, jermijerend, dat wij te veel te doen hebben om het goed te kunnen doen, de dingen van ons afschuiwend, en dat doende nog vragen om rust, kracht, geloof.

Catherine Booth-Mumford, de Legermoeder.

God hoort er niet naar, maar Hij eischt: alles doen, al hebt gij maar een geloof als een mosterdzaadje.

Tegenover de „Strebers” staan de ploeteraars, de sjouwers, die werken met een geloof als een mosterdzaadje, die zich misschien vaak voortslepen, overstelpt, zuchtend onder de bergen werk, maar toch doorgaan, omdat ze weten nog niet klaar te zijn, omdat nog niet alles gedaan is.

Wat lijkt het eerste vroom, het tweede gewoontjes, zielig zouden we haast zeggen. En toch, Jezus verklaart Zich voor de laatsten. Wat een geweldige critiek, maar ook wat een groote troost, ook voor vele vrouwen, want zou 't te veel gezegd zijn, als we aannemen, dat de grootste helft van die groep ploeteraars vrouwen zijn. Ik denk aan de vele vrouwen, door alle tijden heen — en zijn het er tegenwoordig niet angstig vele — die ploeteren in een groeiend gezin, met steeds grooter wordende uitgaven en kleiner wordend inkomen. Die nooit klaar komen, op de plaats waar God haar

gezet heeft, wier heele leven is zorgen in materieel en geestelijk opzicht, en toch, zij kunnen Gods dienstmaagden zijn.

En dan die vrouwen, die zich moeten verdeelen tusschen haar gezin en de taak, die God haar daarbuiten op maatschappelijk of geestelijk gebied gaf. Oppervlakkig beschouwd een twijfelachtig voorrecht, een heen en weer geslingerd worden tusschen twee dingen met steeds het onbevredigend gevoel van in een der twee tekort te schieten. Dagelijks voor de opgaaf staan, de onmogelijkste dingen te moeten combineeren.

Hierbij rijst de figuur voor mij op van Catherine Booth, de vrouw en medearbeidster van William Booth, oprichter van het Leger des Heils, zooals ze ons geteekend wordt in de korte levensbeschrijving van Hedwig Andrae. Als we zien wat deze teere, fijngevoelige vrouw, met een lichaam, zoo zwak en ongezond, dat zij zelf zegt bijna geen dag zonder pijn te kennen, voor een reusachtige taak verricht, hoe zij de plaats van vrouw en moeder in een groot gezin met zeer beperkte geldmiddelen, met volkomen overgave vervult en daarbij nog tijd vindt haar man met raad en daad bij te staan in zijn werk, huisbezoek te doen in de achterbuurten, samenkomsten te leiden, dienstreizen te maken, dan wordt het ons duidelijk hoe een leven in ploeteren en sjouwen niet hoeft onder te gaan, maar gedragen kan worden door de zekerheid: dit is Gods taak voor mij.

Wat mij 't meest getroffen heeft in haar levensbeschrijving is eensdeels de steeds terugkerende ondertoon van: wat doe ik alles half, wat breng ik ervan terecht, was ik maar sterker, kon ik maar meer, en anderzijds het

toch gewillig alles op zich nemen, en het onafgebroken zien van Gods taak, die volbracht moet worden, en het vervuld zijn van dankbaarheid deze te mogen doen.

Maar ook, wat een felle critiek ligt in deze gestalte. Critiek op zoovelen ook in onzen tijd, die 'een cultus maken van haar gezin, en doof zijn voor alle vraag om hulp en liefde, die van buiten komt. Wat schuilt er niet vaak veel luiheid en liefdeloosheid onder de zoo schoonklinkende leus: mijn man en kinderen gaan voor!

Alsof Gods taak voor ons niet begon met eigen gezin, maar ermee ophield. Wij kunnen hierin veel leeren van het voorbeeld van Mevrouw Scheuren, wier grootste prestatie het was, dat zij haar man het leven met zijn vele ontberingen draaglijk maakte. Bij de groote liefde, die zij voor haar huis had, wist zij toch tijd te vinden, om haar man bij zijn werk te helpen. Zij wist ook offers te brengen. Wij lezen van haar, dat, toen eens gebrek aan verbandmiddelen was, zij haar eigen linnengoed, waar ze zeer aan gehecht was, in stukken scheurde om in dien nood te voorzien. En aan den anderen kant, als we lezen, dat Catherine Booth, toen zij al vier kinderen had, en een omvangrijke taak had in prediken en achterbuurtwerk, omdat er geen geld was om uit huis te geven al het naai- en verstellwerk zelf deed, hoe koel en berekend treft ons dan de houding van sommige vrouwen in onzen tijd, die, zonder dat dit noodig is, uit liefhebberij of uit een oogpunt van ruimere verdienste, een beroep uitoefenen ten koste van haar gezinsleven. Alsof niet voor iedere vrouw Gods taak begon in het eigen gezin. Ik zou u allen wel willen aanraden, dat boekje over Catherine Booth te lezen, al was het alleen maar, om ons te doen inzien, wat wij, in vergelijking met zoo'n vrouw, eigenlijk doen, en hoe weinig wij nog bezitten van die vanzelfsprekende bereidwilligheid, als God iets van ons vraagt.

(overgenomen)

DE GESCHIEDENIS VAN EEN BEKEND LIED.

*Er is een Bron, gevuld met Bloed
Door Jezus' Kruis en pijn,
En wie zich werpt in dezen vloed
Wordt in Hem vrij en rein.*

DEZE woorden werden geschreven door William Cowper, en het lied heeft nu al meer dan een eeuw uitstekende diensten bewezen bij de prediking van het Evangelie in de wereld. Honderden geschiedenissen zouden er verteld kunnen worden van mannen en vrouwen, die om genade geroepen hebben, toen deze woorden tot hun hart doordrongen; van de resultaten, die het gehad heeft in openluchtsamenkomsten; van heiligen, die, gedurende de laatste oogenblikken, welke zij op aarde doorbrachten, gepleit hebben op de liefde van Christus en op Zijn dierbaar Bloed, dit beschouwende als hun eenige hoop voor deze wereld en de toekomstende.

Het is goed, dat wij den nadruk leggen op deze geestelijke liederen, die Golgotha en het offer, daar gebracht voor de uitdelging onzer zonden, op den voorgrond brengen.

Het lied is waard om een plaatsje te hebben in alle evangelische liederenbundels. Het is de Magna Charta van des zondaars hoop en verontschuldiging. Zijn beeldspraak is schriftuurlijk. De profeet Zacharia profeteerde, dat er een „Fontein geopend zou worden voor het huis Davids, tegen de zonde en tegen de onreinigheid”, en op vele plaatsen in het Oude Testament wordt er over God gesproken als over een „Fontein.”

Een fontein is de bron, waar de wateren ontspringen, dus, in figuurlijken zin, is God de Fontein van het levende water (Jer. 2:13). Bronnen of fonteinen worden „levend” genoemd, wanneer zij nimmer ophouden, dus de bewoording „fontein,” gebruikt in verband met het vergoten Bloed van Jezus Christus, is noch onschriftuurlijk noch figuurlijk verkeerd gebruikt, sedert er geen aarzeling is omtrent het feit, dat Christus

Een moeder uit onzen eigen officierskring.

is de Bron van zegen en Heil. Evenzoo is de voorstelling van het lijden van onzen Heiland niet verkeerd, want, indien de menschen zich tot Jezus zullen wenden, zal het niet anders gebeuren dan door het gevoel, eerder dan door logica, en de prediker, wie hij ook moge zijn, die probeert om den goddelooze tot gerechtigheid te brengen alleen door rede-neerkunde, zal helaas zijn doel niet bereiken.

Het was het lied, waar de Stichter trotsch op was: het was zijn onderwerp, toen hij bijna aan het einde van zijn leven was gekomen. Op den Vrijdagmiddag, voorafgaande aan zijn bevordering tot Heerlijkheid, vroeg hij aan Commissioner Lucy Booth-Hellberg om voor hem te zingen. Toen zij hem vroeg, wat of ze zou zingen, zei hij: „Er is een Bron, gevuld met Bloed.”

Toen zij ophield met zingen, herhaalde hij verscheidene malen de laatste regels van het koor:

„Dat Gij voor mij van zonde en schuld
Mijn vrijheid hebt gekocht.”

Herinnering aan moeder.

Een liefelijk getuigenis van de kracht van moeders liefde en de macht van den invloed des huislijken levens werd eens gegeven door een beroemden staatsman in een brief aan zijn vriend, kort voor zijn dood geschreven.

Hij schreef: Op zeker tijdstip van mijn leven was ik op het punt volslagen atheïst te worden. Ik had mijn geloof aan de leerstellingen van het Christendom en aan de waarheden des Bijbels grootendeels opgegeven en ik was op het punt mij geheel in den vreeslijken afgrond van het atheïsme te werpen. Hiervan werd ik alleen teruggehouden door de herinnering, dat, toen ik een klein kind was, mijne moeder, die nu in den hemel is, de gewoonte had mij aan hare zijde te laten nederknien en dan mijne kleine handjes tusschen de hare nemende, mij leerde het „Onze Vader, Dien in de hemelen zijt,” te bidden.

VREDE EN RUST.

Verborgen in Uw heil'gen wil —
Daar is het rustpunt voor de ziel,
Die vollen vrede genieten wil,
Den vrede, die blijft, wat ook ontviel.
Mijn ziel buigt voor Uw wil zich neer;
'k Vertrouw in alles op U, Heer!

Waar ik mijn lot aan U vertrouwd,
Wat zou 'k van menschen vreezen, Heer?
Niets, dan wat Gij toelaat, geschiedt;
Geen bijoorzaken zijn er meer!
Volmaakte en eeuw'ge wijsheid Gods,
Gij zijt mijn rust, mijn sterke Rots!

'k Aanbid in alles Uwen wil,
Of hij mij vreugd breng' of een kruis;
Hij is altijd het best voor mij;
Mijn ziel vindt in hem haar tehuis.
Al wie volkomen vrijheid wensch',
Die overschrijde nooit zijn grens.

O, mocht mijn ziel als 't water, dat
Men uit één vaas in d' andre stort,
In vrede elk lot aanvaarden, schoon
Haar liefste plan verijdeld wordt!
Dat zoo mijn ziel, aan U gewijd,
Haar ruste vinde in U altijd!

In hem, die rust in Uwen wil,
Wordt Uwe kracht geopenbaard;
Als werktuig in Uw hand, is hij
Uitsluitend tot Uw dienst bewaard.
Dat heerlijk lot zij ook mijn deel:
'k Geef daartoe mij aan U geheel!

DE GENERAAL HARTELIJK VERWELKOMD BIJ HAAR TERUGKEER IN LONDEN.

ENKELE dagen na terugkeer van de Generaal van haar tournee in Australië en Nieuw Zeeland, ontmoette zij een groot aantal officieren in een bijzondere vergadering, waar zij interessante en treffende verhalen deed over haar ervaringen in genoemde territories.

Voordat zij de officieren toesprak, vertolkte de Chef van den Staf de gevoelens van een ieder hunner in een hartelijk welkomst-woord.

Het stemde allen tot groote vreugde, dat de Generaal het geheele programma had kunnen afwerken, ja zelfs meer had kunnen doen dan oorspronkelijk op haar reisplan stond.

Door God ondersteund, had zij, door haar persoonlijkheid, haar geestdrift, haar toewijding, waarin zij allen zoo sterk aan den Stichter deed denken, aan duizenden zegen gebracht.

Commissioner Jeffries, die ook gelegenheid kreeg een welkomstwoord te spreken zeide o.m.: „Het Leger des Heils aan de overzijde is door dit bezoek geholpen en versterkt, wat ten gevolge heeft, dat het Leger in de overige deelen der wereld ook gebaat is, want, wij zijn allen één!”

Generaal E. Booth.

De Nationale Velddag in Holland geleid door den Chef van den Staf!

Het regende den ganschen dag! Maar trots den regen was er zonneschijn in de harten der duizenden heilssoldaten, die opgekomen waren om de bijzondere samenkomsten bij te wonen; de groote tent was 's morgens, 's middags en 's avonds tot in de uiterste hoeken geheel bezet. Ongeveer 6,000 menschen waren den ganschen dag tegenwoordig.

Elk spoor van neerslachtigheid, dat er had kunnen zijn met zulk triestig weer, werd totaal verbannen door de opgewektheid die daar heerschte. Het toppunt van enthousiasme werd bereikt, toen de Chef de groeten van de Generaal overbracht.

Zijn bezielende boodschap bracht rijken zegen aan allen en aan het slot was er groote vreugde over de 87 zielen, die tot den Heer kwamen, om heiliging en bevrijding van zonde te zoeken.

In duizenden harten was een danktoon, dat de Heer Zijn dienstknecht had gezonden, die door zijn woorden, zijn voorbeeld, zijn groote zondaarsliefde en zijn ernstig verlangen om zielen te winnen en te helpen, een middel in Gods hand was om den hemelschen zonneschijn sterker te doen worden. Kommandant Vlas, de Territoriaal Kommandant en de Chef-Secretaris, Kolonel Nielsen, verleenden uitstekende hulp.

Commissioner H. W. Mapp, Chef van den Staf.

De tegenwoordigheid van officieren van andere territories verhoogde de vreugde van de Nederlandsche makers. O.m. waren aanwezig: Kolonel Stankuweit, Territoriaal leider van Duitschland met Mevrouw Stankuweit, Majoor Cachlin, Sub-Territoriaal

leider voor België met Mevrouw Cachlin, een aantal officieren met verlof uit Nederlandsch-Indië en officieren van België, Duitschland en Oostenrijk.

Vier dagen werden besteed aan Officiers-samenkomsten onder leiding van Kommandant Vlas en deze waren eveneens tijden van rijken zegen.

HIER EN DAAR EEN GREEP.

Wat de Generaal vertelde.

De scharen.

Ik heb reeds eerder groote scharen gezien, naar nooit ben ik getuige geweest van zooveel geduld en zooveel goedgezindheid.

De menschen stonden drie, vier, soms vijf uren lang, wachtend tot de deuren geopend werden, lang voor de samenkomst beginnen zou.

De gedachtenis aan den Stichter.

Het was duidelijk op te merken, dat iets in mijn stem en mijn gezicht de menschen aan den Stichter deed denken en ik geloof dat er in vele gevallen, in de eerste plaats blijdschap was, omdat ik iets van mijn vader bracht. Op een groot reclame-bord stond aangekondigd: „Haeremai,” (kom dichterbij) „de geest van den Stichter bezoekt het land van de Lange Witte Wolk.”

In de woestijn.

Heel vroeg in den morgen kwam de trein-conducteur mij vragen, of ik even door het raam wilde kijken.

Ik zag daar een woestijn, een uitgestrektheid van brandend zand; geen huis, geen mensch was er te bespeuren.

Niets, behalve wat op een oude schuur leek, maar daar wapperde een Leger des Heils-vlag. Ik vroeg, wat dat beteekende en mij werd verteld van een dapper, klein vrouwtje dat daar met haar man woonde en met haar kinderen naar den trein was gekomen om mij te zien.

Bij een viersprong.

Op zekeren dag werd ik door het ministerie uitgenoodigd, de lunch met hen te gebruiken.

Op de terugreis, in de brandende zon, terwijl het heete zand tegen mijn gezicht woei, bereikten wij een viersprong, en daar zag ik een klein groepje meisjes, gekleed in blauw en rood, met den Legerhoed op en met tambourijnen.

Achter haar stonden een blonde jongen van een jaar of 16, die een cornet in de hand hield en een oude man in vol uniform, met de Legervlag. Het roode was rose geworden, het donkerblauw was verbleekt tot licht-blauw en het geel was wit.

Ik vernam toen, dat dit groepje 5 uur lang in de brandende zon had gestaan, zonder eten of drinken wachtende, totdat wij voorbij zouden komen en toen zij ons zagen, begonnen ze het lied te zingen: „De wereld voor God.”

Ik stapte uit de auto om hen toe te spreken.

De oude vlag-sergeant hield de vlag boven mijn hoofd om mij voor de zon te beschermen.

Hij was 35 jaar vlag-sergeant geweest en terwijl ik de vlag vasthield en aan de betekenis daarvan dacht, zeide deze broeder: „Dit uur te beleven is mij mijn leven waard.”

De jongen van 16 jaar stond in de houding en saluerend zeide hij: „Generaal, u kunt op mij rekenen; mijn deel zal ik doen om Australië voor God te winnen.”

Daar hebt u ze, de ouden en de jongeren, die ervoor zorgen, dat de keten ongebroken blijft, de brug steunende, die leidt tot hoop, redding en heil.

God heeft ons rijkelijk gezegend. Hem zij al de dank en eer voor de wonderbare kansen ons gegeven!

DE CHEF VAN DEN STAF.

Terecht kan gezegd worden, dat de Chef van den Staf in de laatste week van Juni een buitengewoon vol programma had af te werken.

's Maandags was zijn tijd geheel in beslag genomen door belangrijke zaken met en namens de Generaal en 's avonds presideerde hij een bijzondere meeting van de Generaal, waartoe officieren van alle deelen van Londen werden uitgenoodigd.

Dinsdag werd eveneens besteed aan gewichtige internationale zaken. Woensdagochtend vroeg ging de reis per vliegtuig naar Amsterdam, waar 's middags een onderhoud met Kolonel Stankuweit, den Territoriaal Kommandant voor Duitschland, plaats vond; 's avonds leidde de Chef van den Staf een samenkomst te Lunteren met meer dan 500 officieren.

Donderdag leidde hij den grooten nationalen velddag gehouden te Baarn (zie rapport kol. 1).

Denzelfden avond keerde hij per vliegtuig naar Londen terug.

Na een drukken Vrijdag op kantoor, was hij Zaterdag den heelen dag de rechterhand van de Generaal in de wonderbare welkomst-samenkomsten voor haar gehouden in „Alexandra Palace.”

Gezinsbond Soerabaja I.

Een groote schare zusters was Donderdagmiddag 18 Juli naar den Gezinsbond opgekomen. Tot ons aller vreugde kregen wij bezoek van de Gezinsbonds-secretaresse van Malang, Zr. van Ham en Zr. Vonk.

Hoewel haar komst onverwachts was, werden zij hartelijk verwelkomd en allen hebben genoten van hetgeen zij tot ons spraken.

Het getuigenis van Zr. Vonk en het Bijbelwoord van Zr. van Ham maakten diepen indruk.

Met verlangen zien wij uit naar een volgend bezoek.

Een die genoten heeft.

BEZOEK VAN KOMMANDANT EN MEVROUW DE GROOT AAN DE LEPROZERIE TE SEMAROENG.

Zondag, 23 Juni, was voor Semaroeng een groote dag, omdat Kommandant en Mevrouw de Groot een samenkomst voor de patiënten kwamen leiden. Toen onze gasten om 5 uur n.m. de samenkomstzaal binnenkwamen, waar alle patiënten, die hun bed konden verlaten, bijeen waren, werden ze met enthousiast handgeklap welkom geheeten. Majoor Brandt, de beheerder van de kolonie, gaf het eerste lied uit: „Apa ada pengharapan bagai orang jang sesat.” (Is er hope voor den zondaar). Ja, er is hope, en dit was de boodschap door onze leiders gebracht aan onze patiënten, voor wie geen hope meer is, dat ze ooit weer gezond naar 't lichaam zullen worden. Mevrouw de Groot gaf haar getuigenis in 't Maleisch en haar bemoedigende woorden werden door de patiënten met groote blijdschap ontvangen. Na het zingen van een lied door het zangkoor der patiënten, sprak de Kommandant naar aanleiding van Joh. 14:1.

„Uw hart worde niet ontroerd;

gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij.”

Onze harten werden versterkt. Hoe heerlijk is het, dit zaligmakende geloof in God, onzen hemelschen Vader en in onzen Heiland, Jezus Christus, te bezitten. Het was een onbeschrijflijke vreugde, deze arme leprozen, met verminkte handen en voeten en met de door hun ziekte misvormde gezichten, toch zoo gelukkig te zien en hen te hooren zingen:

*O, sjoekoer dosakoe diampoeni,
O, sjoekoer koeasa di dapati,
Akan bergirang didalam peperangan,
Aka memang sampai kematian.”*

Het is alleen door de genade en de liefde van God, dat deze menschen den Heer kunnen prijzen en danken, zelfs in dagen van lijden en smart. Ook deze gezegende en heerlijke samenkomst kwam tot een einde. De patiënten uitten hun dankbaarheid aan Kommandant en Mevrouw de Groot, en wenschten hun een goede reis toe.

E. Brandt, Majoor.

BRIGADIER F. PALSTRA JUBILEERT

40 jaar dienst als Heilsofficier.

1910 — EEN JUBILARESSE — 1935

Mevrouw Majoor Loois — Belderink.

18-7-1895 — 18-7-1935.

Met heel veel genoegen, maak ik gebruik van de gelegenheid mij door de redactie der Strijdkreet aangeboden om door eenige regels mijne gevoelens uit te spreken, in verband met de 40 jaren dienst in den Wijngaard des Heeren als officier van het Leger des Heils.

In de eerste plaats gevoel ik behoefte mijne dankbaarheid uit te spreken tegenover den Heer:

Ten eerste: omdat Hij in de jaren mijner jeugd, mijne schreden tot Zichzelf heeft gericht en mij een duidelijk begrip van en kennis aan, vergeving van zonde heeft willen geven, de aanname tot het kindschap Gods en de ervaring dat het bloed van Christus reinigt en bewaart van alle zonde.

De Brigadier als Kapitein Palstra in 1900.

ten tweede: voor de duidelijke, onweersaanbare roeping door den Heiligen Geest, een der uitgestootenen te zijn, om een predikant van het evangelie, een visscher van menschen te worden.

ten derde: voor de voorzienigheid Gods, die het Leger des Heils tot mij en mij tot het Leger des Heils heeft gebracht.

Wat een wonderbare kansen heeft de arbeid als officier daarin mij geboden, de jaren van vorming in het moederland, de arbeid gewijd aan evangelisatie in het schoone, fiere Vlaanderen en andere deelen van België, en dan last but not least, de onvergetelijke jaren in Nederlandsch-Indië doorgebracht, het zendingswerk in Celebes, de verzorging der melaatschen op Pelantoengan en Poeloe si Tjanang, wat een wonderbare kansen van nuttigheid heeft het Leger des Heils mij toch geschonken.

Mag ik eindigen met een der laatste verzen van het lied van den Stichter?

Broeder Loa Soij Hian
Recruut van Korps Bandoeng II
bevorderd tot Heerlijkheid.

Na een maand lang aan het ziekbed gekluisterd te zijn geweest is onze broeder, Loa Soij Hian, door God tot hooger dienste geroepen. Sedert den dag zijner bekeering, enkele maanden geleden, bezocht hij trouw onze samenkomsten en zelfs toen hij afgemat op het ziekbed lag, heeft hij nog getuigd van de groote liefde van zijnen Heiland, Jezus Christus.

Toen ik hem in het hospitaal een bezoek bracht, kort voor zijn heengaan, vroeg ik hem of hij bereid was de groote reis te aanvaarden, indien het Gode mocht behagen hem tot Zich te roepen. Heelemaal niet angstvallig en met volle overtuiging antwoordde hij mij toen: „Kapitein, ik ben niet bang om te sterven, want ik weet, dat mijn zonden door het Bloed van Christus gereinigd zijn.” Is het niet heerlijk te weten, dat onze broeder met zulk een getuigenis in zijn hart is heengegaan?

Na den dienst in de zaal van Korps Bandoeng II, waar hij als bekeerling streed, brachten wij hem naar zijn laatste rustplaats. Kapiteine Brouwer leidde deze plechtigheid. Er werden heerlijke getuigenissen gegeven, omtrent het leven van onzen makker. Ook zongen enkele zusters een treffend lied. Vervolgens las de Kapiteine Gods Woord en sprak naar aanleiding daarvan troostvolle woorden tot de kinderen van den overledene.

Alles maakte een diepen indruk op de aanwezigen. B.

En nu, Halleluja! de rest van mijn tijd
Zij gansch aan de zaak van mijn Koning
gewijd,
Aan Hem, uit Wiens boezem ontsprong deze
zee
Van grenz'looze liefde, genade en vree!

Soli deo Gloria!

F. Palstra.
Brigadier.

Bij het jubileum van mijn vader.

Het is mij een voorrecht enkele woorden te mogen neerschrijven op den dag dat mijn vader, Brigadier Fokke Palstra, veertig jaren dienst voor God in het Leger des Heils volbrengt.

Neemt moeder in de jeugdijaren van het kind veelal de meest invloedrijke plaats in, naarmate het eigen bewustzijn toeneemt en de jaren des onderscheids aanbreken zal vader zich meer en meer geroepen zien tot het vervullen van zijn taak: een oudere vriend en raadsman te zijn voor den jongen man. Dan is het dat hij zijn ervaring en de lessen die de jaren hem geleerd hebben, kan benutten om richting en vorm te geven aan het zich ontplooiende leven van den zoon. Ik dank God er voor, dat ik in mijn jaren van zoeken en tasten, van tweestrijd, van idealen en teleurstellingen, de leiding heb mogen ondervinden van een wijzen, liefdevollen vader, die, met tact en begrip, mij den weg wees in den doolhof van het leven. Naast God dank ik het aan zijn persoonlijke invloed en bovenal aan het voorbeeld dat hij zelf was, als Christen en Heilssoldaat, dat ik thans deel mag hebben aan den strijd voor God en gerechtigheid, en mijn plaats in het Leger des Heils mag innemen.

Veertig jaren Officier van het Leger des Heils! Welk een lange tijd!

Ik herinner mij vader's verhalen over het vooroordeel, de tegenwerking en vervolging die de Heilsofficieren in de eerste jaren in Nederland hadden te overwinnen. Hoe rotsvast moet het geloof in hun heilige roeping en het vertrouwen op God van die mannen en vrouwen geweest zijn! Dan herinner ik mij hoe vader vertelde van de jaren van zwaren geestelijken strijd in België. En juist aan deze jaren, waarin de overwinning slechts ten koste van veel opoffering behaald werd, heeft vader de prettigste herinneringen. Als hij gebeurtenissen van dien tijd uit zijn geheugen opdiept stralen zijn oogen en dankt hij God voor de zielen die voor Diens Koninkrijk gewonnen mochten worden.

Mevrouw Majoor Loois.

Uit het oog wil niet zeggen uit het hart, want ofschoon de groote wateren ons momenteel scheiden van Mevrouw Majoor Loois, die met den Majoor en de drie kinderen met verlof in Europa vertoeft, willen wij, door middel van de Strijdkreet, de 25 jaren van trouwen dienst herdenken, door haar verricht als officier van het Leger des Heils.

Als Luitenant Belderink, pas uit de Kweekschool, ging zij in Juli 1910 aan boord, met andere officieren naar het zendingsveld op Java, waar zij ongeveer 2 jaar de zieken verpleegde, eerst op Boegangan en daarna op de Leprozerie te Pelantoengan.

Na een verscheidenheid van aanstellingen in Nederland en België bekleed te hebben, leidde zijn weg naar Indië. Nog enkele maanden en hij zal een tweeden term van zeven jaren in deze gewesten afsluiten. Zijn werk voerde hem naar leprozerieën, naar het zendingsveld in de Toradjalanden van Celebes, het evangelisatie-werk op Java, enz. Thans, bij het vieren van dit jubileum is hij o.m. belast met het toezicht op den reclasseerings-arbeid van het Leger des Heils in Nederlandsch-Indië. Voorwaar een rijk leven; rijk, omdat het besteed werd in dienst van God, tot heil van den naaste.

Ik eer mijn vader voor de wijze waarop hij, onder allerlei omstandigheden, trouw is gebleven aan de grondbeginselen onzer Organisatie, voor zijn plichtsbetrachting en ijver. In de veertig jaren die passeerden heeft hij slechts één ideaal nagestreefd: een zielenwinnaar te zijn. Zóó zal ik hem, in mijn eigen loopbaan als Heilsofficier, als voorbeeld voor oogen stellen.

Moge vader nog vele jaren voor zijn gezin en voor ons Leger gespaard blijven.

W. F. Palstra
Kapitein.

Toen nam alles in haar leven een heel andere wending; zij trad in het huwelijk met Kapitein Hendrik Loois en na nog enkele maanden samen op Java gearbeid te hebben, werden zij, en een ander echtpaar, uitgekozen om het Legerwerk in Midden-Celebes te openen, waar, trots moeilijkheden, ziekte en allerlei ontberingen, zij 6 jaar dapper meestreed.

De tijd voor Europeesch verlof brak aan. Na terugkomst heeft Mevrouw Loois, in de verschillende inrichtingen, waar de Majoor was aangesteld en later in zijn werk als Kweekschoolleider, altijd haar plaats ingenomen. Buitendien heeft zij door huisbezoek en anderszins, vooral in verband met haar aanstelling als Gezinsbonds-secretaresse van het Korps Bandoeng I, aan velen zegen en hulp gebracht.

Wij verheugen ons met haar, dat zij dit jubileum thans heeft mogen vieren; wij danken God voor haar werk en voor haar leven en bidden, dat de Heer haar nog vele jaren in gezondheid mag sparen, voor haar geliefden en ook voor ons Leger.

God zegene Majoor en Mevrouw Loois en hun drie kinderen.

JONGELIEDENDAG IN DE MINAHASSA.

Hoe ongunstig zag het er uit met het weer op Zondag, 30 Juni, toen de deuren van het leger-gebouw in Tompasso geopend werden. „Dat wordt een strop,” dachten sommigen; „er zullen weinigen komen,” zeiden anderen, maar dat viel mee. Plotseling hoorden we nog een ander geluid dan het vallen van den regen en een auto, vol jonge menschen, met geestdrift zingende, reed voor. Van verschillende kanten kwamen nu belangstellenden opdagen. De meeting begon; buiten regen, binnen veel zegen. Majoor Rosenlund opende met samenzang en gebed, waarna kapitein Boschma gelegenheid kreeg om een woord te zeggen. Hij bepaalde ons bij het voorrecht, voor God te mogen arbeiden, maar dat alleen een gereinigd werktuig door Hem gebruikt kan worden. Een trio zong daarna van de roepende stem van Jezus, Die heil biedt aan ieder, die Hem zoekt.

Majoor Rosenlund sprak over de kleine vossen, die den wijngaard bederven. In ons geestelijk leven zijn het meestal de kleine dingen, die vooruitgang belemmeren. Gods Geest werkte aan de harten der hoorders. 13 Jonge menschen knielden neer met het verlangen, meer van den Christus-geest in hun hart te ontvangen.

's Middags was de opkomst boven verwachting. Van Remboken, Kanonang, Kakas, Sonder, Tonswere en Tompasso waren de jongelui opgekomen. Verschillende zangkoren waren gevormd, veel padvindders in vol uniform aanwezig en een ieder was met het verlangen opgekomen, om gezegd te worden. Het was feest. Sommige bekeerlingen zongen, andere gaven een aardige demonstratie met bogen en vlaggetjes. Sergeant Sumilat van Korps Sonder en sergeant Rompas van Korps Kakas zullen deze meeting zeker niet licht vergeten. De Majoor bevorderde beiden tot den rang van sergeant-majoor; daverend applaus volgde hierop. Deze twee sergeant-majors zijn de eerste van de Minahassa.

Het hierop volgende onderwerp handelde over: de teekens, die men vindt langs de wegen, om vreemdelingen den goeden weg te wijzen. Ieder Christen behoort zulk een wegwijzer te zijn. Velen waren diep overtuigd van hun onvolkomenheid, maar heerlijk was het te zien, hoe 16 jonge menschen tot God baden om Zijn kracht, ten einde voor anderen een aanduiding in de goede richting te kunnen zijn. De padvinderstroepen werden geinspecteerd en met een kort woord toegesproken.

Om half zeven waren allen weer aanwezig voor de laatste samenkomst. Een der zangkoren opende de samenkomst met het opwekkende lied: „Voorwaarts Heilssoldaat”. Sergeant-majoor Sumilat sprak een krachtig gloedvol woord, dat ons allen goed deed. De

Verv. pag. 7.

DE CHEF-SECRETARIS BEZOEKT SAPOERAN.

Adjudante Lauter en Luitenant Bajah met een groepje makkers en kinderen van het Korps Sapoeran.

De Chef-Secretaris en Brigadier Woodward leidden op 6 en 7 Juli de meetings. Eerst kwam onze buitenpost Poerwonegoro, in het mooie Serajoedal gelegen, aan de beurt en werd een bezoek gebracht aan onzen Christen-mantri en den assistent-wedono, die zeer vriendelijk jegens ons is.

's Avonds om 7 uur verzamelde zich een 80-tal Javanen in ons zaaltje. De mantri, die het niet gemakkelijk heeft als Christen onder de Mohammedanen, doch getrouwd den Heiland volgt, vertelde hoe wonderbaar hij geholpen werd tegen een van de kwaadwilligen. Vervolgens sprak Brigadier Woodward de vergadering toe. Kolonel Ridsdel behandelde een bijbelgedeelte: de geschiedenis van Zachheus, den rijken tollenaar, die wat hij on-

eindelijk verkregen had, teruggaf, nadat hij Jezus had ingelaten. Op de vraag, wie zijn hart wenschte open te stellen voor den Heiland, kwam een zestal naar voren.

Den volgenden ochtend vertrokken onze gasten naar Sapoeran, waar de meeting in den namiddag plaats vond. Ook daar was onze zaal geheel gevuld met belangstellenden, ofschoon de Islam hier veel sterker is dan in onzen buitenpost.

Brigadier Woodward sprak er over, hoe Jezus ouders wil helpen, hun kinderen goed op te voeden, en de kolonel verhaalde een bijbelsche geschiedenis, die stellig indruk maakte, daar enkelen naar de zondaarsbank kwamen.

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN.

Bevorderingen.

Tot Luitenant:

Kdt.-Luit. Balisoki. M.
 „ Bhe Kee Kwan. Th.
 „ Coutrier. S.
 „ Frantzen. C.
 „ Hattalaibessy. E. J. J.
 „ Hoetadjoeloe. A. A.
 „ Kasoemba. B.
 „ Moediahi. K.
 „ Ngahoe. F.
 „ Obelafoe. J.
 „ Pangalila. E. C.
 „ Rangikinta. L.
 „ Sarman. J.
 „ Setijono.
 „ Sihono. Th.
 „ Sintcoe. S.
 „ Soenarto.
 „ Sumilat. G.

J. W. DE GROOT,
 Kommandant.

Bandoeng, 25 Juli 1935.

BEZOEK VAN DEN CHEF-SECRETARIS AAN POERWOREDJO.

Het was de eerste keer, dat de Chef-Secretaris in de gelegenheid was, om te Poerworedjo een samenkomst te leiden en zijn komst werd met vreugde tegemoet gezien, zoowel door Adjudant en Mevrouw Tichelaar, de B.O.'s als door al de makkers, waaronder er velen waren, die den Chef-Secretaris nog nooit gezien hadden.

Een aantal makkers was verhinderd tegenwoordig te zijn wegens militairen dienst, maar die er waren genoten van alles, wat de Kolonel ons vertelde van den vooruitgang van ons Leger, ook in andere plaatsen.

Hierna behandelde de Kolonel een gedeelte uit Gods Woord, waaruit vele rijke lessen werden geput, zoowel door de soldaten als door de onbekeerden.

Oude makkers met jarenlangen dienst in het Leger en nieuwe, jonge bekeerlingen werden gezegend en aangemoedigd; onder de leiding van de nieuwe officieren willen wij steeds voorwaarts trekken tot nog grootere overwinningen.

Toea Djanggoe.

Vervolg van pag. 6, kol. 4.

padvindes zongen een lied, waarna sergeant-majoor Rompas ons bepaalde bij het feit, dat wij allen zijn: soldaten van Koning Jezus en dat hij het een vreugde vond om het te mogen wezen.

Ten slotte luisterden wij naar de laatste toespraak van Majoor Rosenlund: „kiezen". De smalle of de breede weg: de hemel of de hel. Het was een woord op den man af. De satan liet zijn prooi niet makkelijk los, maar toch moest hij bezwijken voor den Almachtige. Er waren 17 jonge mensen, die kozen vóór Jezus.

Zij zal ons niet berouwen,
 De keus van 't smalle pad;
 Wij kennen den Getrouwe,
 Die ons heeft liefgehad.
 Vest al uw hoop op Hem!
 Dat ieder 't aangezichte
 Ginds naar de Godsstad richte:
 Daar ligt Jeruzalem.

D. B.

Radio-uitzending van het Leger des Heils, over alle West-Java zenders der N.I.R.O.M. Maandag 12 Aug., Ochtendwijding, 11.30-11.45. Vrijdag 16 Aug., Ziekenuurtje, 12.- 12.15. Dinsdag 27 Aug., Avondwijding, 20.30-20.50.

Gezicht op de baai van Manado.

AANTEKENINGEN VAN DEN CHEF-SECRETARIS.

Lt. Kolonel D. S. Ridsdel.

„De glorie van den goeden mensch is het getuigenis van een goed geweten. Heb een goed geweten, en gij zult altoos blijdschap hebben.”

Thomas à Kempis.

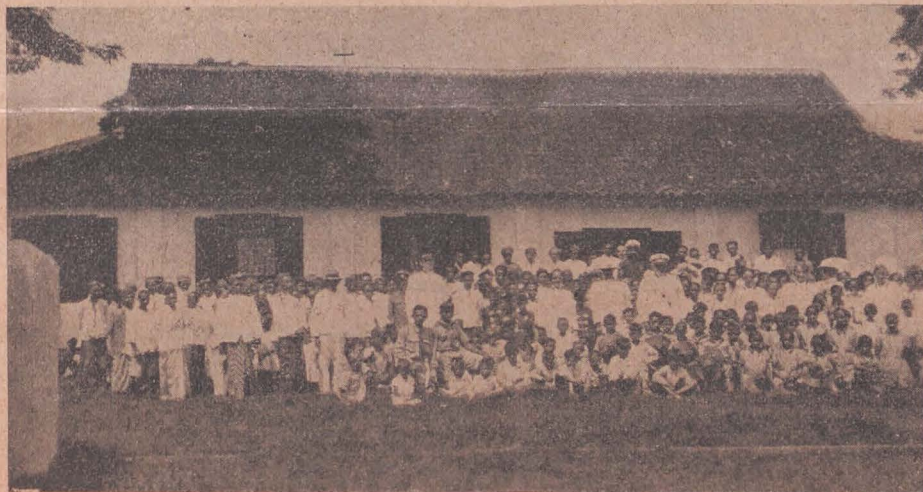
Kommandant en Mevrouw de Groot.

De luchtpost van hedenmorgen bracht ons een brief van Kommandant en Mevrouw de Groot. Wij zijn blij te vernemen, dat ze een prettige zeereis hebben gehad naar Australië en een hartelijk welkom ontvingen van de leiders en den staf. Het weer is er koud, zelfs zoo koud, dat ze in de huizen het vuur aan moeten hebben, maar het doet onze Kommandants goed. Verschillende meetings stonden op het programma, en de eerste, in den Tempel te Melbourne, was een groot succes. Lt. Commissioner en Mevrouw Palstra waren daar ook tegenwoordig.

Terwijl ik deze regelen schrijf, maken de Kommandants al weer aanstalten om den terugtocht te aanvaarden en kort nadat dit blad verschijnt, zullen ze al dicht bij Soerabaja zijn. Wij bidden en gelooven, dat de verandering beiden veel goed gedaan zal hebben en zij met nieuwe kracht en moed zullen terugkeeren om ons aan te voeren tot verdere overwinningen.

Wij zien met verlangen uit naar de welkomstsamenkomsten te Soerabaja en Bandoeng, waar we zullen hooren over de tournee en de indrukken die onze Leiders hebben ontvangen van het land en vooral van het werk van het Leger. Woon die bijeenkomsten bij, zoo ge eenigszins kunt!

Voor zijn vertrek hadden de Kommandant en schrijver dezes het voorrecht om het Leger des Heils te vertegenwoordigen bij de opening van den Volksraad.

Een openluchtsamenkomst te Boegangan.

In de afwezigheid van onzen Territoriaal Leider was het mij vergund om het Leger des Heils te vertegenwoordigen bij de Wapenschouwing der troepen te Bandoeng bij de overdracht van het Legercommando.

Conferenties. De Veld-Officieren zoowel als wij op het Hoofdkwartier zijn nu druk bezig met de voorbereidingen voor deze jaarlijksche vergaderingen. Makkers, wat doet gij ervoor? Maakt de samenkomsten niet alleen bekend, maar bidt dat er een uitstorting moge zijn van Gods Geest over ons allen.

Moedersdag. Dit spreekt tot ons allen. Hoe herinneren we ons die teedere handen, die ons hielpen gedurende onze eerste levensjaren, en de goede raadgevingen die ons gegeven werden in onze jeugd en latere jaren. Velen onzer hebben biddende moeders gehad. Laat ons in het bijzonder aan haar denken en God voor haar danken op 4 Augustus.

De vacantiertijd is er.

Een groot aantal van onze Officieren is aan het genieten van enkele dagen verlof, en we hopen dat ze weer met frissche kracht en bezieling zullen terugkeeren naar hun door God gegeven werk.

Zieke kameraden.

Het deed ons genoeg Brigadier Palstra weer voor een korten tijd op zijn kantoor op het Hoofdkwartier te zien, en nu is hij in zooverre hersteld, dat het hem mogelijk was om Bandoeng te verlaten voor een korte rustperiode in een ander klimaat. Moge God

den Brigadier zegenen en sterken, en ook Mevrouw Palstra, die hem tijdens zijn ziekte verpleegd heeft, en daarbij zorg is blijven dragen voor het werk in het Doorgangshuis.

Brigadier Palstra heeft ons verzocht een woord van dank te willen overbrengen aan de vele Heilssoldaten en vrienden van wie hij gelukwenschen ontvangen heeft in verband met zijn 40ste Jubileum als Heilsofficier.

Met vreugde kunnen we melden, dat Mevrouw Adjudant Gerth zoover hersteld is, dat ze het ziekenhuis heeft kunnen verlaten en nu met den Adjudant verlof kan doorbrengen in een koeler klimaat. Zij heeft ons verzocht om langs dezen weg al de makkers te bedanken, die voor haar gebeden hebben. Toen haar ziekte op het ergst was, gevoelde zij, dat ze gedragen werd door de gebeden van vele kameraden!

Uit Semarang kregen wij de minder aangename tijding, dat Majoor Harvey en haar assistenten allen plotseling ziek waren geworden en dit duurde meer dan een week. Majoor Kyle en de verpleegsters van het Ooglijdershospitaal deden haar best om haar te helpen in dezen tijd van beproeving. Gelukkig kregen we nu weer een brief van Majoor Harvey dat allen beter waren.

Majoor Kruschwitz schreef ons uit Kertosono, dat zij enkele dagen haar werk heeft moeten staken en onder behandeling moest in het ziekenhuis wegens ongerief aan haar voet. Gelukkig is de Majoor daarna weer

verder kunnen gaan. Haar blijde geest en dappere natuur zijn immer weer een bron van bezieling en zegen voor degenen met wie ze op haar kollektoreizen in aanraking komt. God zegene de Majoor!

Majoor H. Loois.

In een brief aan den Kommandant meldt de Majoor, dat het Congres in Nederland een tijd van groeten zegen is geweest. Tegelijkertijd werd ook de groote Landdag gehouden. Het was 25 jaren geleden sedert de Majoor en Mevrouw Loois op den jaarlijkschen Velddag afscheid namen om naar Indië te vertrekken. De gezondheid van den Majoor schijnt vooruit te gaan. Wij bidden, dat God Majoor en Mevrouw Loois en hun gezin rijkelijk moge zegenen.

Terug in Indië.

Vandaag arriveert Kapiteine Hilbolling in Medan, na met Adjudante Wuite haar verlof in Nederland te hebben doorgebracht. De Kapiteine zal het bevel van het Korps Medan op zich nemen. De Adjudante reist door naar Batavia, en is aangesteld om tijdelijk het bevel van Huize Elim te Semarang op zich te nemen.

In verband hiermede heeft de Kommandant nog voor zijn reis naar Australië besloten, dat de volgende veranderingen zouden plaatsvinden. Majoor Harvey neemt de werkzaamheden van Adjudante Digby over in Semarang, Boegangan.

Kapiteine van Lith, die de eerste Officier is geweest van ons Korps te Medan en die

daar met veel welslagen gearbeid heeft, heeft vaarwelorders ontvangen en is weer aangesteld op het Territoriale Hoofdkwartier te Bandoeng in de plaats van Kapiteine Brouwer van het C. S. Departement, die binnenkort met buitenlandsch verlof hoopt te gaan.

In het begin van Augustus hopen wij ook Majoor Ingham van haar verlof in Australië terug te zien in Nederlandsch-Indië. Wij vertrouwen, dat zij naar lichaam en ziel gestrekt en gezegend zal zijn.

Op weg naar huis.

Adjudante Priddle vertrekt dezer dagen met het m.s. Sibajak van Medan naar Engeland, en wij bidden haar een voorspoedige reis toe, en heel veel zegen gedurende haar verblijf temidden van bloedverwanten en vrienden.

Zij heeft het na haar onvermoeiden arbeid en vele reizen in de belangen van onze organisatie wel verdiend.

Ook de Adjudantes Digby en Carpenter wenschen wij een goede reis toe. Na 7 jaren in onze Ziekeninrichtingen te hebben gearbeid, zullen zij D.V. op 7 Augustus met de 'Johan van Oldenbarnevelt' van Priok naar Engeland vertrekken en hopen wij dat ook zij veel zullen genieten van haar verlof en het ontmoeten van familie en vrienden.

Mies en Frieda Palstra, die terwille van haar studies iets eerder naar Nederland zullen terugkeeren dan haar ouders, de Brigadiers Palstra, zullen tot Southampton reizen in gezelschap van de Adjudantes Digby en Carpenter. „Selamat djalani!”

Een Jubilaris.

Wij willen door dezen onze hartelijke gelukwenschen doen toekomen aan Majoor Th. Bridson van Poeloe Si Tjanang bij zijn benoeming tot de „Orde van Langen en Getrouwen Dienst” als Heilsofficier op 9 Augustus.

In de 25 jaren, waarin de Majoor in Engeland, Britsch-Indië en Insulinde gestationeerd is geweest, heeft hij o.m. met veel toewijding en tot zegen van velen gearbeid onder de melaatschen van Britsch-Indië en onze Kolonies op Java en Sumatra.

Gelukwenschen.

De Adjudants Sahetappy van Sibelaja — Midden-Celebes — werden de vorige maand verblijd met de geboorte eener dochter, Helena. Dat 's Heeren zegen rusten moge op de kleine en haar doe opgroeien tot een trouwe dienstmaagd des Allerhoogsten.

Bevorderingen.

Van harte wenschen wij de Kadet-Luitenanten, die de vorige maand en ook in Juli bevorderd zijn geworden tot vol Luitenant geluk. Zij hebben twaalf maanden een schriftelijken cursus van Voortgezette Opleiding voltooid en hebben tevens in verschillende Korpsen en Inrichtingen praktischen arbeid verricht. We hopen dat ze trouw voort zullen gaan en zich meer en meer zullen bekwamen en waardig zijn der roeping waarmede de Heer hen geroepen heeft.

Nieuw Korps.

Reeds eenige jaren hebben de Korps-Officieren van Ngawi den buitenpost Blitar bewerkt. Deze arbeid is onder den zegen des Heeren uitgebreid en thans heeft de Kommandant besloten den post te verheffen tot Korps, onder bevel der Kapiteins J. Wattimena. Kapitein Young, die vanuit Malang overkwam om de openingssamenkomsten en installatie der nieuwe Officieren te leiden, heeft instructies ontvangen om het toezicht te houden over dit Korps.

Kalenders.

Het doet ons genoeg onze makkers en vrienden te kunnen berichten, dat voor 1936 voor de eerste maal onze Leger des Heils-kalender in Indië samengesteld en gedrukt zal worden. Zoowel het schild als de inhoud is onder bewerking van Officieren hier in Indië en belooft zeer interessant te worden. Het schild wordt in drie kleuren gedrukt en is typisch Nederlandsch-Indisch.

Wij hebben reeds een proef ervan gezien en kunnen wel zeggen, dat de kalender er straks aantrekkelijk uit zal zien.

Jongeliedendag te Magelang.

De Jongelieden-Zondag te Magelang is in ieder opzicht een succes geweest.

De opkomst van de beide korpsen, alsmede die van de omliggende plaatsen, was zeer bevredigend. Het geheel stond onder leiding van Majoor en Mevrouw Pearce. Verschillende officieren waren tegenwoordig, waaronder de D.O., Brigadier Woodward. Diens inleidend woord trof ons. De Brigadier had namelijk een mooie bloem en een keisteen uit onzen tuin meegenomen en hield die in de hand, vertellende, dat 'n bloem 'n steen beide aan de stralen der zon blootgesteld waren; deze hadden op de bloem een weldadigen invloed, terwijl de steen onveranderd bleef. De Brigadier sprak nu de wensch uit, dat „de Zonne der Gerechtigheid” op weldadige wijze de harten der jonge menschen mocht beschijnen.

Verder werd in deze morgensamenkomst een gedeelte uit de levensgeschiedenis van Jozef door Mevrouw Pearce behandeld. Het was een gezegende meeting, waarin een jonge man een nieuwe toewijding maakte.

De middagsamenkomst was meer een demonstratie. Wat deden de jongelui hun best. De kinderen van het Leger des Heils-kinderhuis te Djocja zongen een mooi lied. Een recitatie, een lintoefening, een samenspraak door Legerzusters, en een kornet-duo van de Magelangers, vielen zeer in den smaak.

Mevrouw Majoor Loois sprak naar aanleiding van het bijbelwoord: „Waarmede zal de jongeling zijn pad zuiver houden?”

Het was een blijmoedig en zeer gezegend samenzijn.

De avondsamenkomst was in een woord prachtig. Veel volk en veel zegen. Het verdere van Jozef's levensgeschiedenis werd dezen avond behandeld. Niet alleen waren de jonge menschen opgekomen, doch ook hun geleiders. Het was treffend te zien, hoe een zeer bejaarde Chineesche dame, die waarschijnlijk gekomen was met een harer kleinkinderen, de eerste was, die opstond om haar hart aan Jezus te geven. Treffend ook te zien, hoe een echtpaar de goede keuze deed.

Velen gaven gehoor aan de roepstem van den Heer en niet minder dan veertien zielen kwamen, hetzij bij vernieuwing, hetzij voor het eerst, tot Hem, Die alleen zalig maakt.

A. J. Loois.
Majoor.

Jongeliedendag te Manado onder leiding van Majoor en Mevrouw Rosenlund.

Het motto van het Leger des Heils is: de wereld voor Christus, hetgeen ook in zich sluit: de jeugd voor Christus.

De geheele Zondag was gewijd aan de jeugd, en het was een fijne Zondag. De eerste samenkomst, 's morgens, in korps II, was flink bezocht en Majoor Rosenlund, die de leider was, wist door de keuze der liederen en een passende toespraak de jonge menschen te pakken; het programma was vol afwisseling. Door mevrouw Rosenlund en twee zusters werd een lied gezongen, dat diepen indruk maakte; de korpskadetten vertolken hun gevoelens in de mooie woorden: Aan Uw voeten, Heer, leg ik mijn leven neer. Verder luisterden wij naar een woord van Kapitein Boschma, die sprak over het volgen van Jezus, wat ons ware vreugde brengt. Daarna bepaalde de Majoor de aanwezigheid bij het tekstwoord uit Jozua 24:15: „Kiest u heden, wien gij dienen zult.” Er was onverdeelde aandacht, veel ging er om in hoofd en hart en, halleluja, 12 jonge menschen besloten zich aan God te geven en kozen het smalle pad, dat voert naar de hemelstad.

's Middags om half vijf vond de tweede samenkomst plaats. Met geestdrift werd gezongen, waarop broeder van Diest ons voorzing in gebed. Majoor Rosenlund was de eerste spreker. Zijn onderwerp luidde: De jeugd en het Leger des Heils. De Majoor gaf ons door zijn woorden een ruimeren kijk op de groote wereld-organisatie, waarin het jeugdwerk zulk een groote plaats inneemt, en waar plaats is voor vele jonge menschen, die zichzelf willen geven in den dienst des Heeren. Het J.L.-zangkoor van Manado I zong daarop een mooi lied. De tweede spreker, Kapitein Boschma, kwam vervolgens aan de beurt. „Jong zijn en Christen zijn” was

Vervolg kol. 4.

STRIJKREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIË.

HEILIGINGS- EN OPWEKKINGS- CONFERENTIES

geleid door

KOMMANDANT EN MEVROUW DE GROOT

bijgestaan door den

CHEF-SECRETARIS EN EEN STAF VAN OFFICIEREN.

MALANG 17 — 21 AUGUSTUS

SOERABAJA 24 — 28 AUGUSTUS

BANDOENG 15 — 18 SEPTEMBER

BATAVIA 19 — 22 SEPTEMBER

Iedereen is hartelijk welkom.

Zie uit naar plaatselijke aankondigingen.

Uitstapje v.d. Gezinsbond, Bandoeng II.

VERGEET MOEDER NIET OP MOEDERSDAG

4 AUGUSTUS 1935.

Voor mijn eigen moeder.

Een kleine jongen, in lompen gekleed, stond te kijken naar een groepje jongens dat op straat aan 't spelen was.

Iemand, die voorbij ging, zag hem daar en zeide: „Arm kereltje.” Hij gaf hem uit medelijden een heerlijke, sappige peer. De jongen keek verbaasd op en de uitdrukking in zijn oogen vertolkte duidelijker dan woorden, hoe blij hij was.

Zijn aandacht was nu verdeeld tusschen het spel van de jongens en zijn pas verkregen rijkdom.

„Hoe heerlijk is die peer,” dacht hij, terwijl hij er naar keek, en vreugde straalde hem uit de oogen.

Hij voelde eens even, alsof hij zich wilde overtuigen, dat ze werkelijk zoo heerlijk was, als ze er uitzag; toen, heel voorzichtig en langzaam, beet hij er een klein stukje van af. Met een diepen zucht van tevredenheid stopte hij de rest veilig onder zijn jasje.

Iemand in de nabijheid zag wat hij deed en vroeg het knaapje, waarom hij de peer niet opat.

„Opeten, heelemaal alleen?” vroeg hij verbaasd. „Als ik dat deed, dan zou er niets overblijven voor mijn moeder.”

De toon, waarop hij sprak, was overtuigend genoeg. De kleine straatjongen kon misschien geen mooie woorden vinden om zijn dankbaarheid uit te drukken, maar 't was duidelijk te zien, dat hij zijn moeder meer liefhad dan zichzelf en ook de vreugde en voldoening van zelf-opoffering begreep.

Uitstapje Gezinsbond, Bandoeng II.

Zaterdag, 6 Juli, was de lang-verbeide dag, waarop het uitstapje van de Gezinsbondsliden van korps Bandoeng II. zou plaats vinden.

Dagen te voren was men bezig geweest met de voorbereidingen; voor het klaarmaken van het noodige voedsel was geen gebrek aan hulp.

Heel vroeg gingen we op stap en om 8.30 v.m. waren de eersten reeds op de plaats van bestemming aangekomen, een heel lief plekje met een meer, in 't midden waarvan een eiland ligt, dat te bereiken is met kleine bootjes, die men huren kan. Zoo ging 't dan in partijen over het meer naar het eilandje.

Daar aangekomen, werd begonnen met rijst koken. De toesprijzen, bij de rijsttafel behorende, waren den vorigen dag reeds klaar gemaakt.

De oudere zusters vonden het erg gezellig om zich bezig te houden met de voorbereidingen van den maaltijd, terwijl de anderen zich vermaakten met varen en roeien. Het was een lust ze te zien. Om half een werd de maaltijd gebruikt, die zeer in den smaak viel, tegen 2 uur alles weer ingepakt en prettig-gestemd en zeer voldaan ging een ieder huiswaarts.

Het was zulk een genotvolle dag geweest, dat wij met verlangen een volgenden tegevoel mocht zien.

KOMENDE GEBEURTENISSEN

KOMMANDANT EN MEVROUW J. W. DE GROOT.

6 Augustus Soerabaia.
8 „ Bandoeng I.
17/21 „ Malang (Heiligings- en opwekkings-conferenties).
24/28 „ Soerabaia (Heiligings- en opwekkings-conferenties).

De Chef-Secretaris, Lt. Kol. D. S. Ridsdel.

3 Augustus Blitar.
3 „ Tceren en Malang.
6 „ Soerabaia (Welkom Kommandants).
8 „ Bandoeng I.

Mevrouw Lt. Kolonel J. H. Ridsdel.

4 Augustus Bandoeng I.
Brigadier en Mevrouw G. Lebbink.
4 Augustus Bandoeng 2.

Brigadier A. Beckley.

4 Augustus Ooglijdershospitaal.

Brigadier Woodward.

4 Augustus Djokja.
11 Augustus Boengan.
16 „ Solo.
17/18 „ Ngawi.
25 „ Ooglijdershospitaal.
28/29 „ Krengseng.

Mevrouw Brigadier Woodward.

4 Augustus Tanggeng.
11 „ Boengan.
13 „ Ooglijdershospitaal.
18 „ Poerworedjo.
25 „ Ooglijdershospitaal.

Majoor en Mevrouw Pearce.

4 Augustus Batavia 1.

Majoor B. Neddermeijer.

1 Augustus Tegal.
2 „ Krengseng.
3/4 „ Magelang.

Het gebed van een jongen.

Het verhaal gaat van een jongen, die bekeerd werd en daarna, natuurlijk, geregeld tot den Heer bad. Dit ontstemde den vader; hij geloofde niet in godsdienst en wilde niet hebben, dat men in zijn huis daaraan deed.

Hij zeide zijn zoon, met bidden op te houden, of het huis te verlaten. Deze was echter vast besloten, trouw aan God te blijven en hield aan in 't gebed.

Zijn vader beval hem toen, onmiddellijk heen te gaan en de jongen maakte aanstalte om te vertrekken. Nog eventjes wachtte hij en zeide: „Vader, ik heb nog één verzoek; sta mij dat toe, en ik zal u nooit meer lastig vallen.”

„Wel,” was het antwoord, „je zult hebben, wat je verlangt, maar daarna moet je gaan.” „Ik wilde zoo gaarne, dat moeder en u neerknielden, terwijl ik voor u bid.”

Na de gegeven belofte kon de vader zijn woord niet terug nemen, dus knielden ze neer.

Toen bad de jongen met zoo veel ernst en zoo van Gods Geest vervuld, dat de ouders overtuigd werden van hun zonde; vol berouw zochten zij vergiffenis en werden heerlijk bekeerd.

Toen wilde de vader niet meer hebben, dat zijn zoon hen verliet.

vervolg kol. 1.

zijn onderwerp. Eenvoudig en duidelijk werd aangetoond, hoe verzoeken in het leven kunnen komen van jonge menschen, en hoe een ieder overwinnaar kan zijn, wanneer hij of zij kracht bij Jezus zoekt. Hierop volgde een pauze en daarna gaf Manado II een kleine uitvoering.

Half zeven 's namiddags was de zaal geheel bezet en er heerschte een opgewekte stemming. Mevrouw Rosenlund was nu de eerste die het woord nam en hetgeen zij vertelde uit haar ervaringen deed ons allen goed. Daarna verklaarde Kapitein Boschma in een voordracht de betekenis van de Leger-vlag. Majoor Rosenlund zegende 18 kinderen in tot jongsoldaat van het Leger des Heils, waarna hij de vergadering toesprak. Zijn tekst, opgeteekend in Jer. 1:7, luidde: „Zeg niet: Ik ben jong.” In de uitnodiging kwamen 13 jonge menschen tot den grooten Kindervriend.

Velen zijn dien dag bereikt, behorende tot verschillende rassen, doch allen EEN in CHRISTUS.

Met dank aan God, Hem de eer gevend voor alles, gaat Manado voorwaarts, strijdend onder de geliefde Legerbanier.

Deusie.